Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem

Nr. 8. Warszawa, dnia 20 marca 1931 r Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną zł 0.80, poleconą 1 zł 30 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 751-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II-gi r. b., która wynosi zł. 6.00.

Przepisy ogólne.

109.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 marca 1931 r.

Nr. D. VI. 675/1/31

w sprawie zakazu zbiórek w lokalach urzędowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Komisarjatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu przypomina obowiązek ścisłego przestrzegania okólnika z dn. 30 października 1928 r. L. D. I. 4392/1, którym zabroniono zbierania przez różne osoby w lokalach władz i urzędów skarbowych datków na rzecz instytucyj dobroczynnych, społecznych i t. p., chociażby nawet osoby kwestujące legitymowały się pozwoleniem właściwych władz administracyjnych, tudzież umieszczania w lokalach urzędowych puszek na zbieranie ofiar.

Zarazem Ministerstwo oznajmia, że końcowy ustęp powyższego okólnika w sprawie urządzania zbiórek na cele społeczne, dobroczynne i inne wśród urzędników skarbowych, — o ile przeprowadzanie tych zbiórek nie nosi charakteru czynności urzędowej, lecz akcji prywatnej, — nie może być interpretowany, jako upoważniający funkcjonarjuszów skarbowych do przeprowadzania sprzedaży w lokalach urzędowych wśród publiczności cegiełek, biletów loteryjnych i t. p. na budowę domów wypoczynkowych dla urzędników skarbowcyh lub na inne cele, względnie upoważniający do prowadzenia zbiórek poza lokalem urzędowym za pomocą np. imiennie wystosowywanych listów do osób prywatnych i t. p.

Za nieprzestrzeganie zarządzeń, zawartych w niniejszym okólniku, należy wdrażać postępowanie dyscyplinarne.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Jan Około-Kułak.*

Organizacja władz.

110.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 marca 1931 r.

Nr. D. VI. 675/1/31

o zwinięciu obwodu kontrolnego w okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu zwinięto obwód kontrolny inspektora kontroli skarbowej Nr. XXXVII w Jarocinie, który włączono do obwodu inspektora kontroli skarbowej Nr. XXXVIII w Jarocinie.

Obwód powyższy podlega bezpośrednio Urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych w Jarocinie.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *St. Widomski*
Naczelnik Wydziału.

Podatki bezpośrednie.

111.

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW REFORM ROLNYCH I SKARBU

z dnia 20 grudnia 1930 r.

o stosowaniu instrukcji technicznej do wykonywania prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego, na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz powiatów bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego.

§ 1. W pracach, związanych z przebudową ustroju rolnego na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz powiatów bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego, obowiązuje instrukcja techniczna w brzmieniu według załącznika do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Reform Rolnych.

Minister Reform Rolnych: *L. Kozłowski.*
Za Kierownika Ministerstwa Skarbu: *Grodyński*,
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do zarządzenia Ministrów Reform Rolnych i Skarbu z dn. 20 grudnia 1930 r.

INSTRUKCJA TECHNICZNA

obowiązująca przy wykonywaniu prac pomiarowych związanych z przebudową ustroju rolnego na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego oraz powiatów bielskiego i cieszyńskiego województwa śląskiego.

I. Wskazania ogólne i użycie operatów katastralnych.

§ 1.

Prace pomiarowe, związane z przebudową ustroju rolnego, należy wykonywać w ten sposób, aby odnośny operat pomiarowy mógł być zużytkowany także przez urzędy katastralne.

§ 2.

Przy wykonywaniu tych prac należy zużytkować istniejący operat katastralny.

Całkowite zużytkowanie operatu katastralnego jest wskazane wówczas, gdy mapa katastralna powstała ze zdjęcia poligonowego, opartego na sieci triangulacyjnej IV-go rzędu.

W tym wypadku odbitka litograficzna mapy katastralnej, sprawdzona i uzupełniona wynikami dodatkowych pomiarów, służy jako pierworys obszaru pomiarowego.

§ 3.

Mapą katastralną, powstałą ze zdjęć stolikowych, należy posługiwać się przy ustalaniu dawnego stanu posiadania i obliczaniu powierzchni dawnych parcel przy wykonywaniu prac scaleniowych. Mapy katastralnej używa się również przy szukaniu i sprawdzaniu punktów nawiązania katastralnego.

§ 4.

Sprawdzenie granic lub położenia punktów, przedstawionych w mapie katastralnej, odbywa się przez porównywanie stanu na gruncie ze stanem na mapie katastralnej, oraz przez pomiar odpowiadających sobie długości na gruncie i na mapie katastralnej. Różnice pomiarów w obu wypadkach, po uwzględnieniu skurczenia mapy, nie powinny przekraczać granic błędów, zestawionych w tabliczce V instrukcji stolikowej z r. 1907 (por. tablicę V), powiększonych o wielkość $\frac{S}{5000}$, przyczem S oznacza mianownik skali mapy.

Porównywać należy odległości między punktami, których położenie na terenie prawdopodobnie nie zmieniło się od czasu wykonania mapy katastralnej oryginalnej. Przy pomiarze prostej sprawdzającej, wyznacza się także położenie punktów jej przecięcia się z dawnemi granicami, o ile przecięcia nie są pod zbyt ostremi kątami.

Otrzymane wymiary posłużą do sprawdzenia położenia odnośnych granic i punktów.

Wykryte przy sprawdzaniu braki oraz błędy, które nie mają wpływu na ogólną dokładność mapy katastralnej, winny być uzupełnione i poprawione, a wymiary, odnoszące się do tego sprawdzenia, uwidocznione na szkicu i planie.

II. Ustalenie względnie wznowienie granic zewnętrznych (obwodnicy) oraz ustalenie dawnego stanu posiadania w pracach scaleniowych.

§ 5.

Przed wykonaniem zdjęcia granic zewnętrznych obszaru, podlegającego przebudowie ustroju rolnego, należy odgraniczyć obszar sposobem, podanym w dołączonych objaśnieniach.

§ 6.

Ustalenie granic własności może nastąpić tylko za zgodą odnośnych właścicieli gruntów i to albo na podstawie stanu długoletniego posiadania lub na podstawie mapy katastralnej.

Czynności te odbywa się pod osobistym nadzorem mierniczego przysięgłego, względnie mierniczego, delegowanego przez Okręgowy Urząd Ziemski. W protokóle granicznym należy zaznaczyć, że ustalone granice nie są kwestjonowane przez interesowanych właścicieli gruntów przyległych.

Gdy ustalenie granic nastąpiło na podstawie stanu posiadania, który się różni od stanu w mapie katastralnej, należy zaznaczyć, że odnośni właściciele żądają urzędowego sprostowania stanu w mapie katastralnej i sporządzić na to odpowiedni plan. W razie powstania sporu granicznego powinien mierniczy zdjąć przedmiot sporu, bez ustalenia jego granic na terenie i dołączyć odnośny szkic do protokółu granicznego.

Przedmiot sporu do czasu wydania prawomocnego wyroku sądowego winien być wyłączony z obszaru, podlegającego przebudowie ustroju rolnego.

§ 7.

Przy ustalaniu względnie wznawianiu granic obszaru mierzonego należy stawiać w punktach załamiania granic własności trwałe znaki graniczne.

a) Utrwalenie naziemne: słupki kamienne lub betonowe o wymiarach w cm. 50 × 15 × 15, a wyjątkowo kamienie naturalne, nieregularne, silnie osadzone, wystające do 10 cm. nad powierzchnią terenu. Na łąkach, bagnach i na grząskim terenie należy używać pali drewnianych z trwałego drewna 1,2 m. długich o średnicy najmniej 10 cm. opalonych lub oterowanych. Środek słupka lub pala, względnie środek wystającej części kamienia naturalnego stanowi punkt graniczny. Wyjątkowo ściana słupka może leżeć na granicy — wtedy należy to zaznaczyć na szkicu i planie.

b) Utrwalenie podziemne: rurki drenowe o długości 30 cm. średnicy około 5 cm., osadzone pionowo i centrycznie pod słupkami kamiennemi, betonowemi, względnie pod naturalnemi kamieniami granicznemi. W braku rurek drenowych używa się flaszek, ustawionych pionowo dnem do góry. Pod palami drewnianemi nie daje się rurek drenowych.

§ 8.

Jeżeli w linjach obwodnicy dłuższych od 400 m. nie zostaną w następstwie postawione znaki graniczne zaprojektowanych działek, wówczas należy na tych linjach mniej więcej co 200 m. stawiać właściwe znaki graniczne.

W terenie falistym każdy znak graniczny powinien być dobrze widoczny ze znaku sąsiedniego.

Granice zaprojektowanych działek należy utrwalać na gruncie znakami granicznemi przewidzianemi w § 7, a prócz tego w gruntach ornych przeorywa się te granice dwiema skibami na siebie.

Punkty przecięcia granic zaprojektowanych działek z linjami pomiarowemi, za pomocą których te granice zostały wyznaczone, należy utrwalić na gruncie zapomocą znaków podziemnych.

§ 9.

Ustalenie dawnego stanu posiadania w pracach scaleniowych odbywa się z reguły na podstawie mapy katastralnej. Wtym celu należy porównać stan granic na gruncie ze stanem w mapie katastralnej i przedstawić na mapie zapomocą pomiaru nowe działy gruntowe zgłoszone przez strony.

Dawny stan posiadania należy częściowo lub w całości zdjąć w następujących przypadkach:

1) gdy mapy katastralne danej miejscowości zaginęły;

2) na skutek zarządzenia właściwego O. U. Z. w razie istnienia bardzo znacznych niezgodności między stanem na gruncie, a stanem w mapie katastralnej.

III. Wykonywanie nowych pomiarów.

§ 10.

Nowym pomiarem mają być objęte:

1) obwodnica (granice zewnętrzne) mierzonego obszaru po jej ustaleniu, względnie wznowieniu i utrwaleniu,

2) granice obszarów, wyłączonych od czynności, odnoszacych się do przebudowy ustroju rolnego, a znajdującego się wewnątrz obszaru,

3) drogi, koleje, rzeki, stawy, nieużytki oraz granice poszczególnych użytków (uprawy), budynki, krzyże, figury,

4) linje klasyfikacyjne oraz linje klasyfikacji katastralnej, o ile ta klasyfikacja przez urzędy katastralne została dokonana w toku przeprowadzenia na miejscu prac pomiarowych,

5) osiedla w wypadku dokonania pomiaru na obszarze całej gminy katastralnej, lub regulowania granic własności wewnątrz osiedla i przenoszenia budynków.

§ 11.

Nowy pomiar powinien opierać się na sieci triangulacyjnej IV rzędu, nawiązanej do punktów triangulacyjnych III lub II urzędu, względnie na sieci triangulacji lokalnej w przypadkach, gdy:

1) obszar mierzony obejmuje całą gminę katastralną,

2) obszar mierzony o zwartej powierzchni przewyższa 500 ha,

3) obszar mierzony, chociaż jest mniejszy od 500 ha, lecz nie posiada dostatecznej ilości stałych punktów nawiązania, przewidzianych w § 12.

Spółrzędnych punktów triangulacyjnych III rzędu dostarczy Archiwum map katastralnych.

Co się tyczy triangulacji lokalnej, to zakłada się ją wyjątkowo wtedy, jeśli na obszarze pomiarowym i w promieniu 10 km. od środka tegoż punkty trygonometryczne triangulacji katastralnej zaginęły. Sposób założenia i obliczenia tejże sieci dokonany być winien według przepisów, dołączonych do tej instrukcji.

Założenie i obliczenie sieci trygonometycznej, opartej na punktach triangulacji katastralnej, powinno być uskutecznione według przepisów instrukcji poligonowej katastralnej z r. 1904.

Założenie sieci poligonowej ma się opierać na powyższych punktach sieci triangulacyjnej, a pomiar tejże i wyrównanie dokonane według wyżej wymienionej instrukcji.

W szczególności należy dążyć, by przy założeniu sieci poligonowej jaknajwiększa ilość punktów została obrana w miarę możności na punktach załamań obwodnicy z zachowaniem zasady ciągów wydłużonych (prostolinijnych).

§ 12.

Jeżeli obszar pomiarowy nie przekracza 500 ha, należy założyć sieć poligonową samoistną.

Sieć ta powinna być w sposób należyty i celowi odpowiadający usztywnioną.

Usztywnienie to ma być z reguły uskutecznione systemem centralnym przez przecięcie się, o ile możności, w środku sieci ciągów wewnętrznych, które razem z poligonem obwodowym tworzyć winny jeden związek poligonowy.

Ilość ciągów wewnętrznych powyższego związku zależna jest od długości i kształtu ciągów, jak również od ilości punktów poligonowych pomiędzy sąsiedniemi punktami węzłowemi się znajdujących.

Jako regułę przyjąć należy, iż ciągi między punktami węzłowemi nie powinny pod względem długości przekraczać 1200 m. i zawierać więcej jak 20 punktów załomowych, przyczem kształt tych ciągów winien być o ile możności wydłużony t. j. zbliżający się do prostej.

O ile warunki miejscowe wymagać będą, może być i inny sposób usztywnienia zastosowany, jeśli odpowiada celowi.

Wyrównanie związku poligonowego systemu centralnego przeprowadzić należy metodą punktów węzłowych. Prócz ciągów związkowych, które mają znaczenie ciągów głównych, zakłada się pomiędzy punktami tychże ciągi poboczne dla zdjęcia szczegółów, zwane z tego powodu szczegółowemi.

Ciągi te należy wyrównać w obrębie tych punktów ciągów głównych, na których się opierają.

Ilość ciągów szczegółowych zależną jest od obszaru, konfiguracji terenu i przeciętnej wielkości parcel.

Przy obiorze punktów poligonowych, pomiarze boków i kątów poligonów należy stosować się do przepisów instr. kat. poligonowej z r. 1904. przyczem określone tą instrukcją granice błędów podwyższone w terenie niekorzystnym o 50% nie mogą być przekroczone.

Sąsiednie prace pomiarowe powinny być nawiązane do tych samych punktów poligonowych.

Dla usytuowania zdjęcia względem układu katastralnego służy odpowiednio przeprowadzone nawiązanie.

§ 13.

Zdjęcia obszarów mniejszych od 15 ha można wykonywać zapomocą taśmy i węgielnicy, założywszy w tym celu szereg linij pomiarowych, opartych na stałych punktach mapy katastralnej, sprawdzonych na gruncie, jak np. na charakterystycznych przecięciach miedz, załomach granic i t. p. Linje pomiarowe należy związać ze sobą w ten sposób, by figura geometryczna, utworzona z nich dała się zarysować ze sprawdzeniem.

Wyniki pomiaru należy przedstawić na kopji mapy katastralnej, uważając przytem, aby granice błędów podane w instrukcji katastralnej z r. 1907 zwiększone o 50% nie zostały przekroczone.

§ 14.

Punkty poligonowe i pomiarowe, służące dla zdjęcia granic własności, mają być utrwalone rur-

kami drenowemi, długości 30 cm. o średnicy około 5cm., osadzonemi pionowo 70 cm. pod terenem. Nad rurką należy osadzić centrycznie pal z gwoździem długości 50 cm. gruby około 5 cm. lub słupek kamienny (betonowy) o wymiarach 50 × 15 × 15. W braku rurek drenowych można wyjątkowo użyć flaszek, ustawionych pionowo dnem do góry.

Na terenie bagnistym lub torfowym osadza się opalone lub oterowane pale drewniane 1,5 m. długie, o średnicy 12 — 15 cm.

Na terenie skalistym zaznacza się punkty poligonowe i pomiarowe zapomocą krzyża wykutego, lub zapomocą żelaznego trzpienia osadzonego na cemencie.

§ 15.

Zdjęcie ukształtowania terenu wykonuje się na żądanie O. U. Z.

Zdjęcie to wykonuje się z reguły zapomocą tachymetru, metodą punktów rozproszonych.

Podstawą zdjęcia bywa odpowiednio rozszerzona podstawa zdjęcia poziomego (sieć poligonowa). Nowe wierzchołki podstawy wyznacza się zapomocą metody poligonowej.

Należy obliczyć spółrzędne wierzchołków podstawy tachymetrycznej ze spółrzędnych wierzchołków sieci poligonowej.

Wierzchołki podstawy trzeba zaniwelować ze sprawdzeniem (np. zapomocą zaniwelowania ciągów zamkniętych). Niwelacja powinna być — ile możności — nawiązana do znaków wysokości.

Tachymetr powinien być zrektyfikowany, należy także wyznaczyć dokładnie stałe tachymetryczne.

§ 16.

Budynki oraz te granice własności, które nie są zdjęte bezpośrednio, zdejmuje się z reguły metodą rzutowania. W niektórych wypadkach wskazane jest zastosowanie metody biegunowej. Zdjęcie parcel wstęgowych wykonywa się metodą poprzeczek. Do zdjemowania granic upraw oraz linij klasyfikacyjnych można użyć metody tachymetrycznej.

Przy zdejmowaniu punktów obwodnicy, nie włączonych do sieci poligonowej, pierwszeństwo należy oddawać pomiarowi bezpośredniemu (t. zn. założyć ciągi boczne), mierząc przytem kąty pomiędzy bokami (obwodnicy) sprawdzonym teodolitem jednominutowym przy dwóch położeniach lunety, a długości boków dwukrotnie taśmą.

Boki obwodnicy krótsze od 60 m. należy zdejmować w następujący sposób:

a) gdy są oddalone o 10 m. i mniej od ciągów zasadniczych, zapomocą rzędnych, mierząc jednocześnie taśmą długości boków czołowych,

b) gdy punkty zmierzone zapomocą rzędnych oddalają się od ciągu zasadniczego więcej niż o 10 m. lecz mniej niż o 40 m. również zapomocą rzędnych, wówczas jednak niezbędne jest sprawdzenie odległości zdejmowanego punktu od punktu wyznaczonego na boku poligonowym ciągu zasadniczego. Sprawdzenie to uskutecznia się przez pomiar przeciwprostokątnej, przyczem powstały trójkąt powinien być o ile możności równoboczny.

Przy wykonywaniu powyższych pomiarów należy przestrzegać, by maksymalne granice błędów, przewidziane obowiązującą instrukcją poligonową dla zdjęć katastralnych, podwyższone w terenie niekorzystnym o 50% nie były przekroczone.

Wyniki pomiaru zapisuje się na szkicu polowym, wykonanym na oko starannie i przejrzyście tak, by wszystkie szczegóły można na nim uwidocznić i odnośne wymiary zapisać. Format szkicu powinien odpowiadać wielkości szkicownika bloku Nr. 3 (32 × 23 cm.) albo wielkości arkuszu papieru do pisania. Szkice, odnoszące się do tej samej pracy, powinny być tej samej wielkości.

Praktycznie jest każdy bok poligonu szkicować osobno jeden pod drugim lub też, gdy kierunki boków poligonu odchylają się mało od prostej i niema wzdłuż nich dużo szczegółów, można po dwa boki szkicować w jednym ciągu. Jeżeli jest dużo linij pomiarowych należy szkicować pewną całość, dla lepszego przeglądu. Szkice należy rysować twardym ołówkiem, używając trójkąta, wymiary zapisywać wyraźnie. Szkiców przerysowywać nie wolno.

Oprócz powyższych szkiców polowych należy sporządzić odrysy szkiców zgodnie z przepisami, zawartemi w §§ 33 — 38 włącz. instrukcji katastralnej z r. 1904.

§ 17.

Celem odmierzenia spółrzędnych katastralnych punktów stałych z mapy katastralnej w skali 1.2880, oraz wkreślenia wierzchołków sieci poligonowej w mapę katastralną, trzeba nakreślić zniekształconą siatkę kwadratów calowych.

IV. Sporządzenie pierworysu oraz obliczenie powierzchni.

§ 18.

Przy sporządzaniu pierworysu na podstawie wyników nowego pomiaru, oraz obliczenia powierzchni tak całkowitej mierzonego obszaru, jak i poszczególnych grup, względnie parcel, należy stosować się do przepisów podanych niżej oraz do przepisów Instrukcji poligonowej dla zdjęć katastralnych z r. 1904 i Instrukcji stolikowej z r. 1907.

§ 19.

Pierworys obszarów obejmujących całe gminy katastralne ma być narysowany w skali 1 : 2000.

Gdy obszar mierzony obejmuje tylko część gminy katastralnej, pierworys winien być wykonany w skali mapy katastralnej odnośnej gminy.

Pierworys należy wykonać na dobrym i gładkim papierze rysunkowym. Zdjęcie narysować na siatce kwadratów hektarowych, w zasadzie na arkuszach sekcyjnych. Wymiary sekcji w skali 1 : 2000 są: długość 60 cm. = 1200 m., szerokość 50 cm. = 1000 m., powierzchnia sekcji 120 ha. Wymiary sekcji w skali 1.2880 są: długość 1896.48 m., szerokość 1517.19 m. (patrz instrukcja poligonalna austr. z r. 1904).

Dozwolone jest rysowanie obszarów zamkniętych granicami (niw) na arkuszach osobnych, na siatce kwadratów hektarowych. Wymiary arkusza zarysowanego nie powinny przekraczać 1 m. dłu-

gości i 0,8 szerokości i wówczas należy wkreślić na pierworys linje sekcyjne.

Dla pierworysu, w razie umieszczenia całego pomierzonego obszaru na jednym arkuszu, wymiar jego nie może być mniejszy niż 50 × 60 cm.

Punkty triangulacyjne i poligonowe, punkty stałe mapy katastralnej, oraz punkty obwodnicy zdjęte bezpośrednio, należy wnieść na pierworys zapomocą spółrzędnych w odniesieniu do linij sekcyjnych.

V. Sporządzenie projektu podziału.

§ 20.

Przy sporządzaniu projektów podziału, należy stosować się ściśle do obowiązujących ustaw, rozporządzeń i instrukcji Ministerstwa Reform Rolnych.

Należy również przestrzegać przepisów zawartych w §§ 64 — 72 instrukcji technicznej Ministerstwa Reform Rolnych, dołączonej do rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnią 13.II. 1925 r. o stosowaniu instrukcji technicznej do wykonywania prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego (Dz. U. R. P. Nr. 29 z dnia 26.III. 1925 r.).

VI. Wprowadzenie projektu na grunt.

§ 21.

Wprowadzenie projektu na grunt wykonać należy według przepisów §§ 73 — 77 wymienionej w poprzednim paragrafie instrukcji technicznej.

VII. Wykreślenie pierworysu, względnie planu ostatecznego, oraz sporządzenie odrysów (kopji) pierworysu.

§ 22.

We wszystkich pracach, związanych z przebudową ustroju rolnego, projekt podziału należy sporządzać i wykreślać na pierworysie zgodnie z przepisami katastralnemi z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych przepisami niniejszemi.

Wykończony w sposób powyższy pierworys służy zarazem jako plan ostateczny i przeznaczony jest dla potrzeb urzędów katastralnych.

Dla sądu hipotecznego i stron interesowanych winny być sporządzone odrysy z pierwosysu na kalce płóciennej. Na tych odrysach można nie znaczyć punktów podstawowych zdjęcia.

§ 23.

Przy pracach scaleniowych, gdy mierzony jest stary stan posiadania, pierworys niema zawierać nowowydzielonych działek, lecz winien być w tym wypadku sporządzoy osobny plan ostateczny, przedstawiający stan po scaleniu gruntów.

Taki plan ostateczny należy sporządzać drogą bezpośredniego naniesienia.

§ 24.

Na pierworysach, względnie planach ostatecznych, przeznaczonych dla potrzeb Urzędu Katastralnego, nie należy umieszczać wymiarów; wymiary powyższe należy natomiast zamieścić na odrysach szkiców polowych, sporządzonych po myśli § 16 Instrukcji niniejszej.

Załomy granic należy na planie uwidocznic przez oznaczenie graniczników kółkiem czarnem o średnicy 1 mm., linje zaś graniczne wrysować przez dociągnięcie tychże do obwodu kółka.

Składanie lub zwijanie (rulonowanie) pierworysów względnie planów ostatecznych nie jest dozwolone. Przesyłka ich powinna odbywać się w teczkach odpowiednio zabezpieczonych przed uszkodzeniem.

Plany przesyłane z pominięciem niniejszego przepisu, lub też uszkodzone, nie będą przez urzędy przyjmowane.

§ 25.

Pierworysy (plany ostateczne) oraz odrysy tychże, wykonane przez mierniczych przysięgłych, winny być zaopatrzone stwierdzeniem Urzędu katastralnego, że uwidocznione na planie liczby parcel katastralnych przyjęte zostaną w operacie katastralnym, i stwierdzeniem wykonawcy, iż granice na gruncie zostały należycie utrwalone.

Podpisy i pieczęcie urzędów oraz wykonawców i rewidentów winny być umieszczone poza obrębem linji sekcyjnych.

VIII. Operat pomiarowy.

§ 26.

Operat pomiarowy stanowi:

A. przy scaleniu:

1) pierworys z naniesionemi na niem granicami działek czyli plan ostateczny,

2) odrys planu ostatecznego (§ 22) w 2 egzemplarzach,

3) szkice polowe oraz odrysy tychże (§§ 16 i 24) i dziennik pomiaru kątów i długości,

4) topografja punktów triangulacyjnych i poligonowych, oraz stałych punktów mapy katastralnej do nawiązania pomiarów,

5) szkic cieci punktów triangulacyjnych i poligonowych w skali 1 : 10000 lub 1 : 5000,

6) obliczenie spółrzędnych i powierzchni ze spółrzędnych, zarówno ogólnej jak i poszczególnych kompleksów,

7) projekt protokółu parcelowego i arkuszy posiadłości gruntowych,

8) protokół ustalenia granic z odpisem i zwrotnemi egzemplarzami wezwań stron zainteresowanych, oraz potrzebnemi szkicami.

Powyższy operat otrzymuje urząd katastralny za wyjątkiem odrysów planów i odpisu protokółu ustalenia granic (p. 2), (p. 8).

B. przy parcelacji:

1) pierworys z naniesionemi na nim granicami działek,

2) plan sytuacyjny podział parcel z wymiarami,

3) odrysy planu sytuacyjnego podziału parcel w 2 egzemplarzach, z czego 1 egzemplarz z wymiarami (jak w p. 2), drugi zaś bez wymiarów,

4) szkice polowe oraz odrysy tychże (§ 24) i dziennik pomiaru kątów i długości,

5) topografja punktów triangulacyjnych i poligonowych oraz stałych punktów mapy katastralnej służących do nawiązania pomiarów (jak A. p. 4),

6) 6 szkic sieci punktów triangulacyjnych i poligonowych w skali 1 : 10000 lub 1 : 5000 (jak w p. 5 A),

7) obliczenie współrzędnych i powierzchni ze współrzędnych zarówno ogólnej, jak i poszczególnych kompleksów (jak np. 6 A),

8) wykaz powierzchni parcel starego i nowego stanu posiadania w 3 egzempl.,

9) protokół ustalenia granic z odpisem i zwrotnemi egzemplarzami wezwań stron zainteresowanych oraz potrzebnemi szkicami (jak w p. 8 A),

10) wykaz spółrzędnych punktów poligonowych z podaniem wartości kątów i długości boków.

Z powyższego operatu otrzymują:

I. Okręgowy Urząd Ziemski.

Odrys planu sytuacyjnego z wymiarami (jak w p. 3).

Jeden egzemplarz (jak w p. 8).

„ „ (jak w p. 10).

II. Urząd Katastralny.

Pierworys (jak w p. 1).
Plan sytuacyjny (jak w p. 2).
Szkice polowe etc. j(ak w p. 4).
Opis topograficzny (jak w p. 5).
Szkic sieci (jak w p. 6).
Obliczenia (jak w p. 7).
Jeden egz. wykazu (jak w p. 8).
Jeden egz. protokółu (jak w p. 9).

III. Sąd powiatowy.

Jeden egz. odrysu planu (jak w p. 3).
„ „ wykazu (jak w p. 8).
„ „ protokółu (jak w p. 9).

Przy wykonywaniu pomiarów po myśli § 13 niniejszej Instrukcji operat pomiarowy składa się z załączników, wykazanych w punktach 2, 3, 8 i 9 pod B. przy parcelacji.

C. **przy podziale wspólnot.**

Wszystkie załączniki operatu, wyszczególnione pod A. w punktach 1), 2), 3), 4), 5), 6) i 8) oraz pod B. w punkcie 8.

§ 27.

Wszelkie inne dokumenty pomiarowe, nieprzewidziane w § 26, lecz niezbędne dla poszczególnych prac, związanych z przebudową ustroju rolnego, stanowią również operat pomiarowy i winny być wykonane zgodnie z obowiązującemi dla tych prac rozporządzeniami i przepisami.

§ 28.

Instrukcja niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia, równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy techniczne, wydane dla urzędów i mierniczych przysięgłych, wykonywujących prace parcelacyjne na terenie Małopolski, a zatwierdzone przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w dniu 26.III. 1923 r.

(Dz. Urz. Min. Ref. Roln. z dnia 21 stycznia 1931 r. Nr. 1, poz. 2).

112

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 17 lutego 1931 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 1 kwietnia 1930 r. w sprawie poboru w okresie od 1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1931 r. nadzwyczajnego 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

(Patrz Dz. U. R. P. Nr. 20 z dn. 11 marca 1931 roku poz. 121).

113.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lutego 1931 r.

L. D. V. 7455/I/30.

w sprawie stosowania umowy Polsko-Gdańskiej z dnia 17 marca 1924 r. o ochronie pomocy prawnej w dziedzinie podatków.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, Urzędów Opłat Stemplowych i Kas Skarbowych.

Powołując się na okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 4 grudnia 1925 r. L. D. P. O. 7307/1 w sprawie umowy polsko-gdańskiej z dnia 17 marca 1924 roku o ochronie i pomocy prawnej w dziedzinie podatków — Ministerstwo Skarbu — celem ujednolicenia postępowania w tym względzie — zarządza co następuje:

1) Powyższą umową objęta jest pomoc prawna w zakresie należności z tytułu wszelkich państwowych podatków bezpośrednich i opłat stemplowych łącznie z wszelkiemi dodatkami na rzecz związków samorządowych oraz wszelkiemi należnościami ubocznemi. Władze gdańskie zgodziły się udzielać wspomnianej pomocy również w zakresie somoistnych danin komunalnych, o charakterze podatków bezpośrednich. — Nie obejmuje natomiast rzeczona umowa pomocy prawnej w zakresie podatków spożywczych (konsumcyjnych, pośrednich) oraz należności celnych.

2) Cała korespondencja z zakresu wzajemnej pomocy prawnej odbywać się winna — w zasadzie — bezpośredniej między Izbami Skarbowemi a Krajowym Urzędem Podatkowym w Gdańsku (art. IV ustęp 2-gi umowy i okólnik Min. Skarbu z dn. 24 marca 1930 r. L. D. V. 2599/7), jedynie wnioski o przymusowe ściągnięcie należności, których dotyczy umowa, muszą przechodzić, zgodnie z art. XI umowy — przez Ministerstwo Skarbu. Niedopuszczalną jest zatem bezpośrednia korespondencja między polskimi i gdańskimi urzędami skarbowymi (władzami I instancji).

3) Wszelkie wnioski polskich władz skarbowych należy w całości sporządzać w języku polskim (art. V umowy) z tem jednak, że na kopertach adres winien brzmieć następująco: „An das Landessteueramt in Danzig — Gdańsk". — Adres na kopertach wniosków władz gdańskich będzie w języku polskim.

4) Pomoc prawna, przewidziana powyższą umową w przeważającej ilości wypadków ograniczy się do:

a) żądania doręczenia pisma (nakazu, wezwania, orzeczenia, decyzji i t. p.) władz skarbowych płatników, zamieszkałym na obszarze drugiej Strony;

b) żądania informacyj i t. p. wiadomości od władz skarbowych drugiej Strony, żądania przesłuchania przez nie świadków lub znawców oraz żądania przeprowadzenia rewizji ksiąg handlowych przedsiębiorstwa. Zaznacza się, że rewizję wspomnianych ksiąg na obszarze jednej Strony mogą przeprowadzać tylko organa władz skarbowych tejże Strony;

c) żądania przymusowego ściągnięcia należności.

ad a) Pismo polskiej władzy skarbowej, formalnie sporządzone, które ma być doręczone przez władze gdańskie, należy przedłożyć Izbie Skarbowej (Wydział II Oddział administr.), która prześle je Krajowemu Urzędowi Podatkowemu w Gdańsku pismem treści mniej więcej następującej: „Do Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku. Izba Skarbowa w . . . . uprasza o zarządzenie doręczenia nakazu płatniczego (orzeczenia, decyzji i t. p.) Urzędu Skarbowego podatków i opłat skarbowych . . . . . za zwrotem uwierzytelnionego potwierdzenia odbioru.

Równocześnie zaznacza się, że polskie władze skarbowe uczynią zadość na zasadzie swoich ustaw podobnemu wnioskowi ze strony Krajowego Urzędu Podatkowego".

O ile chodzi o doręczanie przez polskie władze skarbowe pism gdańskich władz podatkowych, Izba Skarbowa po otrzymaniu prośby od Krajowego Urzędu Podatkowego, prześle je właściwemu urzędowi skarbowemu do wykonania, przyczem doręczanie należy uskuteczniać w trybie przewidzianym dla analogicznych pism polskich władz skarbowych.

Wymienione w art. VII umowy „uwierzytelnienie" poświadczenia odbioru następuje w ten sposób, że albo organ doręczający stwierdza i podpisuje na dowodzie doręczenia, iż odbiorca pisma względnie jego zastępca upoważniony do odbioru własnoręcznie potwierdził odbiór na potwierdzeniu i zaopatrzył je datą lub władza doręczająca stwierdza uskutecznienie przez organ doręczający doręczenia w sposób prawidłowy z podaniem daty tegoż doręczenia.

ad b) Żądania od władz gdańskich informacyj i innych wiadomości, żądanie przesłuchania świadków lub znawców, wreszcie żądanie zbadania ksiąg handlowych przedsiębiorstwa na obszarze W. M. Gdańska, sporządza właściwa władza wymiarowa w formie pisma do Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku i przedkłada właściwej Izbie Skarbowej, która po zbadaniu, czy dane żądanie zgodne jest z obowiązującemi przepisami i postanowieniami omawianej umowy, prześle je wspomnianemu Urzędowi pismem o treści analogicznej jak ad a), a więc również z zaznaczeniem gotowości udzielenia w danym razie wzajemnej analogicznej pomocy.

Żądanie informacji, wiadomości, żądanie przesłuchania świadków lub znawców winno zawierać konkretne dane lub okoliczności, co do których żąda się informacyj wzgl. przesłuchania. Żądanie zbadania ksiąg dotyczyć może tylko przedsiębiorstw, których obowiązek podatkowy na obszarze R. P. jest uzasadniony. Żądanie takie należy możliwie dokładnie sprecyzować, zaznaczając, czy chodzi o zbadanie całokształtu księgowości danego przedsiębiorstwa, czy tylko pewnych rachunków (kont) względnie tranzakcyj. Przy żądaniu zbadania całokształtu księgowości pewnego przedsiębiorstwa należy podać te rachunki (konta), które szczegółowo mają być zbadane i wynotowane. Analogiczne zasady należy stosować w odniesieniu do żądań władz gdańskich.

ad a) i b) Żądać i zadośćuczynić żądaniu wolno jedynie w granicach przepisów obowiązujących władzę wzywającą i wezwaną. O niemożności wykonania pewnego żądania z powodów natury zarówno faktycznej jak i prawnej należy bezzwłocznie zawiadomić Krajowy Urząd Podatkowy za pośrednictwem właściwej Izby Skarbowej. W razie gdy wniosek władz gdańskich skierowany został do niewłaściwej władzy, prześle go Izba władzy właściwej, o ile ustalenie właściwej władzy jest możliwe i zawiadomi o tem władzę gdańską; w przeciwnym razie zwróci go Krajowemu Urzędowi Podatkowemu z wyjaśnieniem, dlaczego nie zadośćuczyniono wnioskowi władz gdańskich. W razie wątpliwości co do dopuszczalności zadośćuczynienia wnioskowi władz gdańskich należy sprawę przedłożyć Ministerstwu Skarbu do decyzji.

ad c) Wnioski polskich władz skarbowych o przymusowe ściągnięcie należności sporządzają właściwe władze wymiarowe według wzoru „wykaz zaległości" (wzór Nr. II do części I Instrukcji biurowej dla oddziałów egzekucyjnych w urzędach skarbowych podatków i opłat skarbowych (Dz. Urz. Min. Skarbu z r. 1928 Nr. 3, poz. 32), wypełniając dokładnie wszystkie rubryki wspomnianego formularza, przyczem zamiast rubryki „koszty egzekucyjne" należy zamieścić rubrykę „razem" (w złotych), a zamiast rubryki „uwaga" zamieścić rubrykę „w guld. gd.". W tej ostatniej należy uwidocznić powstałą z przeliczenia sumy „razem" kwotę w guld. gd. Dla przeliczenia należy kwoty w złotych przerachowywać na guld. gd. w stosunku 100 zł. = 57,60 guld. gd. O ile wykaz zaległości zawierać będzie więcej pozycyj zaległości, należy zarówno kwoty uwidocznione w rubryce „razem" w złotych, jak i kwoty powstałe z przeliczenia na guld. gd. podsumować. Zaznacza się, że kary za zwłokę należy obliczać do pewnego ściśle określonego terminu (o miesiąc naprzód od daty wystawienia wykazu zaległości), ponieważ władze gdańskiej zarówno jak w analogicznych wypadkach władze polskie, nie są obowiązane obliczać wzgl. doliczać narosłych po dzień przymusowego ściągnięcia kar za zwłokę i egzekwować winny tylko kwoty cyfrowe, ustalone i wykazane

Koszty egzekucyjne, obliczone od całkowitej sumy wykazanych zaległości, pobiera zawsze władza wezwana (przeprowadzająca ściągnięcie) według obowiązujących ją przepisów i na swój rachunek. Innemi słowy przy przymusowem ściąganiu należności podatkowych na skutek wniosku władz gdańskich, polskie władze skarbowe obliczają koszty egzekucyjne zgodnie z obowiązującemi przepisami i zarachowują na przychód Skarbu Państwa. W odniesieniu do wniosków władz polskich władze gdańskie będą postępować analogicznie.

Wypełniony w sposób wyżej określony wykaz zaległości należy u dołu zaopatrzyć następującemi mniej więcej słowami:

„Przesyła się Krajowemu Urzędowi Podatkowemu w Gdańsku — z prośbą o zarządzenie ściągnięcia wzgl. o zawiadomienie o powodach niemożności zadośćuczynienia niniejszemu wnioskowi.

Ściągnięte kwoty uprasza się wpłacić — z powołaniem się na L. niniejszego wykazu — do Polskiej Rządowej Kasy w Gdańsku — na rachunek Kasy w . . . .

Równocześnie stwierdza się, że wykazane powyżej zaległości podatkowe stały się prawomocnemi. Podpis Kierownika Urzędu Skarbowego i pieczęć".

W powyższy sposób sporządzony — odnośnie każdego płatnika oddzielnie — wykaz przedłoży właściwa władza wymiarowa Izbie Skarbowej, która ze swej strony na tym wykazie zamieści następujące stwierdzenie: „Właściwość powyżej omawianego Urzędu Skarbowego stwierdza się (podpis i pieczęć"), poczem wykaz ten przedłoży Min. Skarbu celem skierowania go do Krajowego Urzędu Podatkowego w Gdańsku. Zaznacza się, że wnioski władz gdańskich winny odpowiadać tym samym zasadom, przyczem nad formalną stroną wniosków władz gdańskich o przymusowe ściągnięcie czuwać będzie Ministerstwo Skarbu, a odnośnie innych wniosków należy to do obowiązków Izb Skarbowych.

Przymusowo ściągnięte na rachunek W. M. Gdańska kwoty należy wpłacać do Banku Polskiego zgodnie z wnioskami władz gdańskich i powołaniem się na dane (Nr. Nr. ksiegi bierczej, Nr. konta i t. p.) zawarte we wnioskach.

Ilekroć niniejsze zarządzenie dotyczy urzędów skarbowych wzgl. władz I instancji, ma ono analogiczne zastosowanie i do oddziałów bilansowych Izb Skarbowych.

Na obszarze Województwa Śląskiego uprawnienia i obowiązki Izb Skarbowych, wynikające z omawianej umowy i niniejszego zarządzenia, należą do Wydziału Skarbowego Urzędu Wojewódzkiego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

114.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 lutego 1931 r.

L. D. V. 3121/I/30.

w sprawie stosowania umowy polsko-gdańskiej w dziedzinie podatków.

Do wszystkich Izby Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Podatków i Opłat Skarbowych, Urzędów Opłat Stemplowych i Kas Skarbowych.

W ślad równoczesnego zarządzenia L. D. V. 7455/1/30 w sprawie stosowania umowy polsko - gdańskiej z dnia 17 marca 1924 r. o ochronie i pomocy prawnej w dziedzinie podatków, Ministerstwo Skarbu — w porozumieniu z władzami gdańskimi — ustala minimalną łączną sumę zaległości, której dotyczyć mogą rekwizycyjne wnioski egzekucyjne (zarówno władz polskich, jak i gdańskich) na kwotę 8 zł. (5 gld.).

Równocześnie poleca się władzom skarbowym I instancji prowadzić dokładną ewidencję własnych wniosków o pomoc prawną, skierowanych bądź za pośrednictwem Izby Skarbowej, bądź też Ministerstwa Skarbu do gdańskich władz skarbowych, jak również i wniosków otrzymywanych do wykonania ze strony władz gdańskich.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

115.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1931 r.

L. D. V. 2465/4/31.

w sprawie ulg podatkowych przy eksporcie masła.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W uzupełnieniu okólników z dn. 11 maja 1928 r. L. D. V. 3316/4/28, 11 kwietnia 1930 r. L. D. V. 1575/4/30 i 29 kwietnia 1930 r. L. D. V. 3234/4/30 — Ministerstwo Skarbu zezwala na rozciągnięcie zwolnienia z art. 3 p. 15 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 79 z r. 1925, poz. 550) na tranzakcje eksportowe masłem, dokonywane przez mleczarnie prywatne za pośrednictwem Związku Gospodarczego Spółdzielni Mleczarskich w Poznaniu, Związku Spółdzielni Mleczarskich i Jajczarskich w Warszawie, Małopolskiego Związku Mleczarskiego — Spółdz. z ogr. odp. w Krakowie oraz Hurtowni Mleczarsko-Jajczarskiej p. f. „A. M. Malczewski" w Warszawie przy ścisłem zastosowaniu wskazówek okólnika z dn. 11 maja 1928 r. L. D. V. 3316/4/28.

Powołana ulga może być zastosowana jedynie do mleczarni, prowadzących prawidłowe księgi handlowe.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe władze skarbowe.

Zast. Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

116.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1931 r.

L. D. V. 2466/4/31.

w sprawie adnotacji na świadectwach przemysłowych, w wypadku zmiany miejsca wykonywania przez przedsiębiorstwa lub zmiany właściciela.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wyrokami Sądu Najwyższego w sprawie uzyskania od władz skarbowych adnotacji na świadectwach przemysłowych w wypadku zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, lub w razie zmiany osoby przedsiębiorcy, — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przeniesienie przedsiębiorstwa z jednej ulicy na drugą w obrębie miejscowości tejże klasy nie stanowi zmiany miejsca wykonywania przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 36 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dn. 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79 z r. 1925, poz. 550).

Przejście przedsiębiorstwa od właściciela jednoosobowego na własność spółki handlowej nawet spółki firmowej) stanowi zmianę osoby przedsiębiorcy i wymaga odnośnej adnotacji na świadectwie przemysłowem, wobec czego w razie stwierdzenia braku takiej adnotacji należy uznać, że przedsiębiorstwo prowadzone jest bez świadectwa, co stanowi wykroczenie, przewidziane w art. 98 wspomnianej ustawy.

Zarazem zwraca się uwagę na przepis ust. 2 art. 36 powołanej ustawy o podatku przemysłowym, w myśl którego adnotacja o zmianie w osobie przedsiębiorcy możliwa jest tylko za wiedzą władzy skarbowej i pod warunkiem całkowitego uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

Zast. Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

117.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 2 marca 1931 r.

L. D. V. 2467/4/31.

w sprawie opodatkowania kantorów, pralni i farbiarni.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z powstającemi przy stosowaniu przepisów art. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79 z r. 1925, poz. 550) wątpliwościami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że utrzymywane przez pralnie, farbiarnie i inne podobne przedsiębiorstwa kantory, służące wyłącznie do przyjmowania zamówień od klijentów oraz ekspedjowania (wydawania) wykonanych zamówień mogą być prowadzone na podstawie karty rejestracyjnej, o ile dane przedsiębiorstwo (pralnia, farbiarnia i t. p.) posiada świadectwo przemysłowe na zakład przemysłowy, a kantor przyjmuje zamówienia wyłącznie dla swego przedsiębiorstwa przemysłowego.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

118.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 marca 1931 r.

L. D. V. 2341/I/31.

w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego jarmarcznych bud strzeleckich.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie art. 121 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550) zwalnia się od państwowego podatku przemysłowego od roku podatkowego 1931 począwszy organizowane i prowadzone przez Związki Strzeleckie jarmarczne budy strzeleckie.

O powyższem poleca się powiadomić władze podatkowe I instancji.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

119.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1931 r.

L. D. V. 1347/2/30.

w sprawie wydatków związanych z ubiegłemi latami operacyjnemi płatnemi w danym roku gospodarczym.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ustawa o podatku dochodowym stoi zasadniczo na stanowisku, że przy wymiarze podatku dochodowego osobom prawnym, prowadzącym prawidłowe księgi handlowe, opodatkowaniu podlega przychód danego roku operacyjnego, po potrąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodów, związanych z danym rokiem gospodarczym. Zasadę tę wyrażają postanowienia art. 6, 8, 13 i 21 ustawy, każdy rok gospodarczy stanowi zatem sam dla siebie odrębną i zamkniętą całość, a wydatki niezwiązane z danym rokiem gospodarczym nie mogą być potrącone z przychodów przy ustalaniu podstaw wymiaru podatku.

Władze wymiarowe jednak przy wymiarze podatku dochodowego osobom prawnym prowadzącym prawidłowe księgi handlowe niesłusznie uznają pewne wydatki za niezwiązane z danym rokiem gospodarczym i odmawiają ich potrącenia.

Dotyczy to przedewszystkiem wszelkiego rodzaju bonifikat, rabatów, podatków państwowych i komunalnych, świadczeń społecznych i t. p. świadczeń i wydatków, których wysokość z różnych względów, często zupełnie niezależnie od płatnika, nie mogła być ustalona, względnie nie została ustalona w tym roku gospodarczym, za który świadczenia te i wydatki przypadały do zapłaty. Wydatki te i świadczenia, jakkolwiek wynikają z działalności za poprzednie lata, są wydatkiem tego roku operacyjnego, w którym wysokość ich została ustalona i faktycznie poniesiona.

Np. I. Podatek państwowy, komunalny lub świadczenia społeczne za 1925 rok podatkowy są zasadniczo potrącalne tylko przy wymiarze podatku dochodowego za 1925 rok operacyjny. Jeżeli jednak podatek ten został wymierzony względnie wysokość świadczenia została ustalona dopiero w 1928 roku operacyjnym, to są one potrącalne przy wymiarze podatku dochodowego za 1928 rok operacyjny.

Np. II. Osobie trzeciej pozostającej w stosunkach handlowych z płatnikiem w ciągu 1925 roku, za czynności, które miały miejsce w 1925 roku operacyjnym, zostaje przyznany rabat, względnie udzielona bonifikata w 1926 roku. Pomimo tego, że podstawą przyznania rabatu względnie bonifikaty jest 1925 rok operacyjny, wydatek ten będzie potrącalny przy wymiarze podatku za 1926 rok operacyjny.

Zaznaczyć również wypada, że w myśl § 21 przepisów wykonawczych, odliczenia z art. 10 ustawy, należy uznać w tym roku operacyjnym, w którym zostały efektywnie wypłacone, względnie zarachowane w księgach handlowych.

Wyjątek od zasady potrącalności, wyżej omówionej, może mieć miejsce jedynie wtedy, gdy płatnik świadomie przerzuca wydatki jednego roku na lata następne, by przez tego rodzaju manipulację płacić niższy podatek, z uwagi na progresywną skalę w podatku dochodowym.

Np. płatnik prowadzący prawidłowe księgi handlowe stale księguje potrącalne podatki z chwilą otrzymania nakazu płatniczego. W pewnym roku operacyjnym, w którym wykazuje straty lub minimalny dochód, zmienia system księgowania, nie przeprowadza przez księgi handlowe otrzymanych nakazów płatniczych i dopiero w następnym roku operacyjnym pomyślnym dla niego, księguje podatki za ubiegły rok, dla uszczuplenia dochodu podatkowego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

120.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1931 r.

L. D. V. 1348/2/31.

w sprawie interpretacji art. 21 p. 3 ustawy o podatku dochodowym.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z postanowieniami art. 6 i 21 ustęp trzeci ustawy o podatku dochodowym, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Za osoby, podpadające pod postanowienia art. 21 ustęp trzeci ustawy o podatku dochodowym należy uważać osoby, wchodzące w skład zarządu, rad nadzorczych, komitetów wykonawczych i komisyj rewizyjnych w charakterze członków lub ich zastępców oraz osoby upełnomocnione do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa, których czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa, uwarunkowany jest określeniem zgóry tak rodzaju i zakresu tego czynnego udziału, jak i wymiaru wynagrodzenia za świadczoną pracę, chociażby w wysokości procentowej, jednak ustalonej conajmniej co do należności i warunków wypłaty.

Wynagrodzenie zaś osób wchodzących wprawdzie w skład zarządu, rad nadzorczych i komisyj rewizyjnych, jednak nie spełniających żadnych konkretnych zgóry określonych czynności w związku z zarządzaniem przedsiębiorstwa, a zatem wynagrodzenie nie za pewne konkretne, zgóry określone czynności, podlega doliczeniu do dochodu podatkowego, ponieważ nie może być uznane za koszta osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia przychodu w rozumieniu art. 6 ustawy. Tego rodzaju wynagrodzenie jest wydatkiem niezwiązanym z osiągnięciem dochodu.

W związku z powyższem, przy ocenie kwot wypłaconych osobom wyższej administracji przedsiębiorstw, należy przedewszystkiem zbadać i ustalić, czy kwoty wypłacone poszczególnym osobom mogą być uznane za koszta osiągnięcia zachowania i zabezpieczenia przychodów w rozumieniu art. 6 ustawy. Kwoty wypłacone osobom, które nie spełniają danych zgóry konkretnie oznaczonych czynności dla przedsiębiorstw, należy doliczyć do dochodu podatkowego w myśl art. 6 i 21 ustawy, jako wydatek niezwiązany z osiągnięciem dochodu. Natomiast zgóry określone wynagrodzenie osób wyższej administracji przedsiębiorstwa za pewne konkretne, chociażby niestale spełniane czynności, jakkolwiek jest kosztem osiągnięcia dochodu zasadniczo potrącalnym w myśl art. 6 ustawy, — podpada pod normy z art. 21 ustęp trzeci ustawy i nadwyżka ponad te normy podlega doliczeniu do dochodu podatkowego.

Podsekretarz Stanu:
(—) *Grodyński.*

121

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 marca 1931 r.

L. D. V. 1348/2/31.

w sprawie spisania na straty należności nieściągalnych względnie wątpliwych przy wymiarze podatku dochodowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Wobec różnej praktyki w sprawie należności nieściągalnych względnie wątpliwych spisanych na straty przy wymiarze podatku dochodowego osobom prawnym opodatkowanym na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym, Ministerstwo Skarbu zgodnie z orzecznictwem Najwyższego Trybunału Administracyjnego wyjaśnia, co następuje:

Przy spisaniu na straty wprost z danego rachunku należności nieściągalnych względnie wątpliwych przez osoby prawne opodatkowane na zasadzie art. 21 ustawy o podatku dochodowym, należy przy wymiarze podatku dochodowego uznać słuszność spisania na straty nietylko wtedy, jeżeli przedłożone zostały ściśle dowody nieściągalności stwierdzające upadłość dłużnika, bezskuteczność procesu, ugodę między dłużnikiem, a wierzycielem i t. p. lecz również i wtedy, gdy płatnik uprawdopodobni, że w chwili spisania na straty wierzytelność była nieściągalna. Wyliczenie wypadków prawdopodobieństwa nieściągalności pewnych wierzytelności, nie jest możliwe; mogą być one różne, a ocena każdego musi być indywidualna, w każdym jednak wypadku winno być w aktach wymiarowych zaznaczone, jakie okoliczności na uprawdopodobnienie nieściągalności przytoczono oraz, że prawdziwość ich została zbadana i stwierdzona.

Zauważa się również, że nieściągalność pewnych wierzytelności należy oceniać tylko na zasadzie warunków tego okresu operacyjnego, w którym wątpliwa pretensja została spisana na straty, wobec czego fakt, że spisana na straty wierzytelność wpłynęła częściowo lub w całości w późniejszych latach nie może stać na przeszkodzie uznaniu słuszności spisania na straty we wcześniejszym roku operacyjnym.

Podsekretarz Stanu
(—) *Grodyński.*

122.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1931 r.

L. D. V. 2937/4/31.

w sprawie zwolnienia od podatku przemysłowego zakładów naukowych i prywatnych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Zakłady naukowe (szkoły) prywatne, chociażby były obliczone na zysk, są całkowicie zwolnione od podatku przemysłowego na zasadzie art. 3 p. 6 ustawy z dnia 15 lipca 1925 o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550), o ile są prowadzone na podstawie zezwolenia kompetentnych władz, w szczególności Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Powyższe zwolnienie dotyczy zarówno szkół ogólnokształcących (szkoły powszechne, średnie, licea i t. p.) jakoteż wszelkiego rodzaju szkół i kursów zawodowych (dentystycznych, akuszeryjnych, szoferskich, kroju i t. p.). Natomiast nie mogą korzystać z uwolnienia od podatku przemysłowego przedsiębiorstwa, będące tylko z nazwy szkołami, lecz nie mające charakteru zakładu naukowego np. szkoły tańca, fechtunku i t. p.

O powyższem wyjaśnieniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

123

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1931 r.

L. D. V. 2938/4/31.

w sprawie odsetek prolongacyjnych przy wymiarze podatku przemysłowego.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Odsetki za dyskont weksla, pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru za weksle nie

są potrącalne od przychodu brutto i stanowią w całości obrót podlegający opodatkowaniu.

Okoliczność, że weksle zostały następnie przez sprzedawcę zdyskontowane, a pobrane odsetki w całości lub w części zużyte na pokrycie kosztów dyskonta, jest bez znaczenia.

Tak samo nie są potrącalne od przychodu brutto odsetki pobrane przez sprzedawcę przy sprzedaży towaru na kredyt• bez przyjmowania weksli.

Natomiast t. zw. odsetki prolongacyjne, to jest odsetki pobrane w razie sprolongowania terminu płatności weksla przez przyjęcie nowego weksla, względnie odsetki zwłoki, pobrane od nabywców towarów z powodu niezapłacenia w umówionym terminie pokredytowanej ceny kupna nie stanowią części obrotu, podlegającego opodatkowaniu w myśl art. 5 p. 1 i 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550).

O powyższem wyjaśnieniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

124.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 10 marca 1931 r.

L. D. V. 2939/4/31.

w sprawie udzielania ulg w podatku przemysłowym przy eksporcie.

Do wszystkich Izb Skarbowvch i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W związku z wątpliwościami co do postępowania przy udzielaniu ulg w podatku przemysłowym przy eksporcie — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) do przyznania uwolnienia od podatku przemysłowego od obrotu na zasadzie art. 3 p. 15 ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550) nie jest konieczne udowodnienie eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów prawidłowemi księgami handlowemi;

2) przy udzielaniu ulg przy eksporcie surowców krajowych na zasadzie rozporządzenia Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu wydanych na podstawie art. 94 p. 1) ustawy, na udowodnienie eksportu winny być przedstawione prawidłowo księgi handlowe;

3) eksport zarówno półfabrykatów i gotowych wyrobów, jakoteż surowców, powinien być w zasadzie udowodniony deklaracjami celnemi, w razie niemożności jednak przedstawienia przez płatnika tych deklaracyj, może być udowodniony innemi wiarygodnemi dowodami, których ocena należy do władz wymiarowych; takimi dowodami mogą być zaświadczenia urzędów celnych, zaświadczenia eksportowe związków eksportowych, listy przewozowe i t. p., w razie udzielenia ulgi w podatku od obrotu na podstawie jakiegokolwiek dowodu, przedstawionego przez płatnika, winna władza wymiarowa na dowodzie zaznaczyć, że dowód ten został wykorzystany przy wymiarze podatku przemysłowego od obrotu za dany rok dla danego płatnika;

4) w razie wątpliwości, czy dany artykuł jest półfabrykatem, czy też surowcem, winny władze wymiarowe zwracać się o rozstrzygnięcie do Ministerstwa Skarbu, które w porozumieniu z właściwemi fachowemi ministerstwami, ewentualnie po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych, wyda odpowiednią decyzję;

5) obroty uzyskane z eksportu półfabrykatów i gotowych wyrobów oraz surowców, korzystających z ulg przy wywozie, nieudowodnionego w sposób wyżej wskazany, podlegają normalnej stawce 2%; takiej samej stawce 2% podlegają zawsze obroty uzyskane z eksportu surowców, niekorzystających z ulg przy wywozie;

6) sprzedaż do Gdańska zarówno półfabrykatów i gotowych wyrobów, jakoteż surowców nie może korzystać z ulgowych stawek podatkowych, przewidzianych w art. 7 ustawy i odnośne obroty podlegają stawce normalnej 2%.

O powyższych wyjaśnieniach należy zawiadomić władze podatkowe I instancji.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

125.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1931 r.

L. D. V. 3058/4/31.

w sprawie sprzedaży surowców niezwiązanych z produkcją przez przedsiębiorstwa przemysłowe.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Zdarzają się wypadki, że przedsiębiorstwo przemysłowe odprzedaje nabyte surowce lub materjały pomocnicze, względnie trudni się sprzedażą artykułów nie wchodzących w zakres jego produkcji, np. przędzalnia sprzedaje bawełnę, cukrownia sprzedaje węgiel, nawozy sztuczne i t. p.

Obrót uzyskany z tego rodzaju sprzedaży nie stanowi obrotu przedsiębiorstwa przemysłowego w myśl art. 5 p. 7 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550), lecz obrót przedsiębiorstwa handlu towarowego w myśl art. 5 p. 1 tejże ustawy.

W razie stwierdzenia podobnych obrotów w przedsiębiorstwie przemysłowem, przedsiębiorstwo to winno wykupić dwa świadectwa przemysłowe: jedno na przedsiębiorstwo przemysłowe, drugie na przedsiębiorstwo handlu towarowego; podatek zaś przemysłowy od obrotu winien być wymierzony odrębnie od obrotu przedsiębiorstwa

przemysłowego (w myśl art. 5 p. 7 ustawy) i odrębnie od obrotu przedsiębiorstwa handlowego (w myśl art. 5 p. 1 ustawy).

Niniejsze zarządzenie nie narusza postanowień okólnika z dnia 5 stycznia 1928 r. L. D. V. 7558/4/27, w myśl których cukrownie zostały zwolnione pod pewnemi warunkami od nabycia odrębnych świadectw przemysłowych na handel towarowy węglem, nasionami i nawozami sztucznemi, przyczem zaznacza się, że winny być uskuteczniane dla cukrowni odrębne wymiary podatku obrotowego od prowadzonego przedsiębiorstwa handlowego nawet w wypadku, gdy korzysta ona z uwolnienia od obowiązku wykupienia świadectwa przemysłowego na to przedsiębiorstwo.

O powyższem wyjaśnieniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji z tem, że przytoczone zasady winny być stosowane poczynając od dnia 1 stycznia 1930 r.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

Opłaty stemplowe.

126.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 715).

308 *(art. 66, 67, 72 i 90).* Wykładnia nr. 200 (ogłoszona w Nr. 4 Dz. Urz. z 1929 r.) uzupełniona wykładniami Nr. 220 i 277 (Nr. Dz. Urz. 23 z 1929 roku oraz 16 z 1930 r.) ulega następującym zmianom:

W ustępie, zaczynającym się od wyrazów: „Do punktu 4 wyjaśnia się", w punkcie a), umieszcza się przy końcu wyrazy następujące: Państwowy Fundusz Drogowy (art. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 81).

W tymże ustępie, w punkcie b), wyrazy w nawiasie, następujące po wyrazach: „Państwowy Monopol Zapałczany" zostają zastąpione wyrazami: (art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 9 poz. 45).

W tymże punkcie b) wyrazy w nawiasie, następujące po wyrazach: „Polskie Koleje Państwowe", zostają zastąpione wyrazami: (Dz. U. R. P. Nr. 89 poz. 705 z 1930 r., art. 2).

W tymże punkcie b) wyrazy: „Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Tarnowie" (§ 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 348)" zostają zastąpione wyrazami: Państwowa Fabryka Związków Azotowych w Mościcach (§ 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 39 poz. 348 i § 1 rozp. Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 7 poz. 33).

W wykładni Nr. 227, ogłoszonej w Nr. 26 Dz. Urz. z 1929 r., zmienionej wykładnią Nr. 277 (Nr. 16 Dz. Urz. z 1930 r.), wstawia się po wyrazach „Państwowy Bank Rolny" wyrazy: Państwowy Fundusz Drogowy. (L. D. V. 1823/6/31.

Przepisy celne.

127.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 16 lutego 1931 r.

w sprawie ceł wywozowych od drewna.

(Patrz Dz. U. Nr. 20 z dn. 11 marca 1931 r. poz. 120).

128.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 26 lutego 1931 r.

o uldze celnej na mace.

(Patrz Dz. U. Nr. 20 z dnia 11 marca 1931 r. poz. 122).

129.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 23 lutego 1931 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1931 r. Nr. 21, poz. 126).

130.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych leczniczych naturalnych wód mineralnych, korzystających ze zniżonej stawki celnej.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 17 marca 1931 r. Nr. 22, poz. 133).

131.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 marca 1931 .r

L. D. IV. 400/3/31

w sprawie odpisywania (restytucji) należności celnych od przesyłek pocztowych, zwracanych zagranicę z powodu nieprzyjęcia ich przez adresatów.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu i Warszawie.

Celem ustalenia jednolitego postępowania przy odpisywaniu (restytucji) należności celnych od wymienionych w nagłówku przesyłek pocztowych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów zarządza co następuje:

Przed odpisaniem należności celnych urzędy pocztowe (pocztowo-celne) przedkładają nieprzyjęte przez adresatów a zwracane zagranicę przesyłki pocztowe wraz z kwitem celnym urzędom celnym, które przeprowadzają ich rewizję, sprawdzając tożsamość zawartości przesyłek według odpowiedniego wyniku rewizji, odpisują obliczone w wynikach rewizji należności celne i po nałożeniu na sprawdzone przesyłki plomb celnych oddają je urzędowi pocztowemu, pozostawiając faktyczne wywiezienie przesyłek zagranicę na odpowiedzialności poczty. Kwit celny urzędy celne dołączają do wyniku rewizji; na kwicie czynią odpowiednią adnotację o stwierdzonej przez rewizję celną tożsamości zwracanej przesyłki, na wyniku zaś rewizji adnotację o odpisaniu należności celnych. O ile wyniki rewizji przy zwrocie przesyłek są już wysłane do Dyrekcji Ceł do kontroli, należy je stamtąd niezwłocznie zażądać.

W wypadkach, gdy kwity celne w drodze z pocztowego urzędu oddawczego do urzędu pocztowo-celnego zostają zagubione, urzędy pocztowe (pocztowo-celne) obowiązane są do rewizji celnej wywozowej przedłożyć wraz z przesyłkami zaświadczenia swoje, stwierdzające zagubienie, z podaniem w nich numeru wyniku rewizji, względnie pozycji rejestru opłat celnych, według których zwrotne przesyłki zostały pierwotnie oclone. Zaświadczenia takie zastępują kwity celne i z nimi postępuje się przy odprawie celnej oraz odpisaniu należności celnych w taki sam sposób, jak z kwitami.

Dyrekcje wydadzą odpowiednie polecenie zainteresowanym urzędom celnym.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenia, wydane dotychczas w tej sprawie, o ile zawierają odmienne postanowienia.

Kierownik Departamentu:

(—) *B. Dębicki.*

Monopol Spirytusowy.

132.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 lutego 1931 r.

w sprawie ustalenia detalicznej ceny sprzedażnej wódki monopolowej pod nazwą „wyborowa", mocy 45", w butelkach o pojemności 0,75 l.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 14 marca 1931 r. Nr. 21, poz. 127).

133.

USTAWA

z dnia 27 lutego 1931 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

(Patrz Dz. U. R. P. z dnia 17 marca 1931 r. Nr. 22, poz. 130).

Pożyczki Państwowe.

134.

Urząd Pożyczek Państwowych podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III, na które padły wygrane w dniu 2 marca 1931 r.

40.000 dol.	8.000 dol.
1054145	0437337

3.000 dol.

0549601	1058161	0889553

1.000 dol.

1321843	0871326	0491693	0561376	0057185

500 dol.

0721589	0816101	0120784	1210524	1430858
1353131	0905437	1210982	1121708	1044680

100 dol.

0987777	0614049	0802757	0118346	1011827
1049530	0145144	0562539	1088137	1123477
0061335	1255185	1437586	0329550	1495345
1108104	0035358	1402414	0938083	1107393
1364903	0723274	0321797	0674959	0657261
0837820	0074468	1019402	0821552	0768056
1114409	0823032	0658419	0555500	0653376
0327551	0068385	1318470	1019188	0367850
0807985	0715970	0408930	0004477	1211218
0602874	0631674	1401164	0699878	1455019
1284631	0290312	1160399	1348712	0882381
0795248	1380078	1240092	0325291	0684190
1061107	1441988	0573051	0730667	0380483
0289454	0014639	1446498	0510074	0799367
0824575	0956330	1067264	0624673	1136775
0081260	0262669	0019274	0720991	0818581

Wiadomości nieurzędowe.

Z BANKU GOSPODARSTWA KRAJOWEGO.

W związku z nieścisłemi wiadomościami, jakie ukazały się w jednym z pism w sprawie spłaty pożyczek udzielonych przez b. Galicyjski Wojenny Zakład Kredytowy, Bank Gospodarstwa Krajowego wyjaśnia, że Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 681) w sprawie ulg przy spłacie zaległych należności instytucyj kredytowo-osadniczych b. państw zaborczych nie ma zastosowania do wymienionych powyżej pożyczek.

Ulg prolongat przy spłacie pożyczek, udzielonych przez b. Galicyjski Wojenny Zakład Kredytowy, udziela Bank Gospodarstwa Krajowego jedynie w wypadkach zasługujących na uwzględnienie na indywidualne podania dłużników skierowane do Banku.

W związku ze sprzecznemi wiadomościami, jakie ukazały się ostatnio w prasie, i z których jedne zarzucały Bankowi Gospodarstwa Krajowego, że nie wyznaczył dotąd kontyngentów kredytów budowlanych na r. b., inne natomiast podawały wysokość tych kredytów, Dyrekcja Banku Gospodarstwa Krajowego stwierdza, że powyższe wiadomości są nieprawdziwe.

Wysokość dotacyj na cele budownictwa mieszkaniowego wyznacza corocznie Ministerstwo Skarbu, które ustala ściśle określone kontyngenty kredytów budowlanych dla poszczególnych miejscowości. W granicach tych kontyngentów Bank Gospodarstwa Krajowego dokonuje rozdziału pożyczek. Suma funduszów, jaką Bank będzie na cele budowlane dysponował w roku bieżącym, nie została dotąd Bankowi podana.

(„Monitor Polski" z dnia 7 marca 1931 r. Nr. 54).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Dnia 14 b. m. o godz. 6-ej po poł. odbyło się w Ministerstwie Skarbu posiedzenie przewodniczących wszystkich podkomisyj międzyministerjalnej komisji do zbadania zagadnień turystyki. Na zebraniu tem pod przewodnictwem Wiceministra Skarbu p. Starzyńskiego został ustalony ostatecznie tekst sprawozdania, memorjału oraz wniosków komisji, które będą przedłożone plenarnemu zebraniu międzyministerjalnej komisji, zwołanej na dzień 16 marca r. b.

(„Monitor Polski" z dnia 16 marca 1931 r. Nr. 61).